

" মৰমৰ সন্তানসকল – এই পঢ়া হৈছে মনুষ্য পৰা দেৱতাৰ হোৱাৰ , এই পঢ়াত অলপো ভুল কৰিব নালাগে , শূলা , খালা , পঢ়া নপঢ়ি লা
তেতিয়া বহুত পশ্চাতাপ কৰিব লাগিব "

প্ৰশ্ন: কোনটো কথাত পিতা ব্ৰহ্মাক অনু স ৰণ কৰিলে উল্লিতি হৈ গৈ থাকিব ?

উত্তৰ: যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাই নিজৰ সকলো আহুতি দি দিলে অৰ্থাৎ সকলো সমৰ্পন কৰিলে, তেনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰা। উল্লিতিৰ সাধন হৈছে – পিতাৰ দ্বাৰা ৰচিত এই বৃদ্ধ যন্ত্ৰত নিজকে আহুতি দিয়া অৰ্থাৎ পিতাৰ সহায়কাৰী হোৱা। কিন্তু এনেকুৱা খেয়াল কেতিয়াও আহিব নালাগে যে মই ইমান সহায় কৰিলো, ইমান দিলো। পিতাতো দাতা হয়, তেওঁৰ পৰা তোমালোকে লোৱাহে, নিদিয়া।

গীত: তুমি ৰাতি শুই কটোলা , দিন খাই কটোলা (তুনে ৰাত গবাই ...)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিল। ইয়াৰ ওপৰতো সন্তানসকলক বুজাব লাগে, পিতাই কয় - সন্তানসকলৰ সৈতে মই বাৰ্তালাপ কৰো অন্য কোনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰিব। সাধু, সন্ত, মহাত্মাতো অনেক আছে। কোনোৱে কয় তেওঁলোকৰ শক্তি আছে। এওঁতো সকলোৰে পিতা হয়, তেওঁ বহি বুজায়। এনেকুৱা বহুত সন্তান আছে যিয়ে গোটেই দিন কেৱল খাই, পাণ কৰি আৰু শুই থাকে, বহুত শোৱে। ইয়াৰ পৰা কি হ'ব? হীৰাতুল্য জন্ম হেৰুৱাই পেলাবা। মায়াই বহুত ভুল কৰায়। কুস্কৰ্ণৰ নিদ্ৰাত মায়াই শুৱাই দিছে। এতিয়া জগাওঁতা আহিছে, অজ্ঞান নিদ্ৰাৰ পৰা জাগা। গোটেই সৃষ্টিত, তাৰ ভিতৰতো বিশেষকৈ ভাৰতত অজ্ঞানেই অজ্ঞান। সেয়েহে পিতাই কয় - এতিয়া ভুল কৰিলে বহুত পশ্চাতাপ কৰিব লাগিব। পিছত পশ্চাতাপ কৰিলেতো কামত নাহিব। ইয়াত হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পঢ়া। এনেকৈ আৰু কোনোৱে ক'ব নোৱাৰে। এনেকুৱা নহয় যে ইয়াতো সেই একেই জ্ঞান। এই পঢ়াতো একেবাৰে নতুন হয়। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। এনেযেতো ইয়াতো বহুতকে দেৱী বুলি কোৱা হয়। যদি স্ত্ৰী দেৱী হয় তেন্তে পুৰুষ দেৱতা হৈ গ'ল। কিন্তু আমিহে সত্যযুগত দেৱী-দেৱতা পদ পাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো, সেয়াতো নিশ্চয় সত্যযুগ স্থাপনা কৰা জনেই প্ৰাপ্ত কৰাব। সকলো সৎসংগতকৈ ইয়াৰ এইটো কথা বেলেগ। যিয়ে ঈশ্বৰক সৰ্বব্যাপি বুলি কয় আৰু অনেক অৱতাৰৰ কথা কয়, তেওঁলোকক সোধা - যদি ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি হয়, তেন্তে অৱতাৰ বুলি কোৱা জনো নিশ্চয় ঈশ্বৰৰ অৱতাৰ হ'ব। অচ্ছা, তেনেহ'লে ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্যটো শুনোৱা। তেতিয়া একোৱে ক'ব নোৱাৰিব। ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰৰ হয়। ৰিদ্ধি-সিদ্ধি কৰা লোকো আছে। কোনো নতুন আত্মা আহিলে সেই আত্মাইও শক্তি প্ৰদৰ্শন কৰে। এয়া ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ কোনো নতুন আত্মা প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া তেওঁৰ নাম প্ৰসিদ্ধ হৈ যায়। ইয়াত শক্তিৰ কথা নাই। তোমালোকে ক'বা - শিৱবাবা, আমি তোমাৰ ওচৰলৈ স্বৰ্গৰ অধিকাৰ ল'বলৈ আহিছো। ইয়াকে ঈশ্বৰীয় জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় সন্তান। কোনো সাধু, সন্ত, মহাত্মা আদিয়ে এনেকৈ নক'ব যে আমি বাপদাদাৰ সন্তান হওঁ।

তোমালোকেতো জানা যে আমি স্বৰ্গৰ অধিকাৰ লৈ আছো। বাবাই কয় যদিহে সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ ল'ব বিচৰা তেন্তে পিতাৰ স্মৃতিত থাকা। পিতাই ইয়াতেই পঢ়ায়। ৰাজ্য স্থাপনা হৈ গ'লে এই পঢ়া আৰু পঢ়াওঁতাজন লোপ হৈ যাব। এই ব্ৰাহ্মণ কূল এতিয়া আছে। কয় - আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হওঁ। তেন্তে ব্ৰহ্মা কেতিয়া আহিল? ব্ৰহ্মাতো সংগমতহে আহিব নহয় জানো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাই যিসকল ব্ৰাহ্মণক ৰচনা কৰে তেওঁলোকতো দেৱী-দেৱতা হৈ যায় তাৰ পিছত ব্ৰাহ্মণতো নাথাকে। আমিও আকৌ দেৱতা কূললৈ গুচি যাম। পিছত কৰ্মকাণ্ডৰ বাবে যিসকল পূজাৰী ব্ৰাহ্মণ আছে সেয়া কোনো ঋষি-মুনি আদিয়ে আৰম্ভ কৰিছিল। দ্বাপৰত যেতিয়া শিৱ আদিৰ মন্দিৰ সাজি পূজা আৰম্ভ কৰে তেতিয়া যিসকল পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিল তেওঁলোকেই পূজাৰী হৈ যায়। সেই সময়ত মন্দিৰত ব্ৰাহ্মণ লাগে। সেই সময়তে ব্ৰাহ্মণৰ আবিৰ্ভাৱ হৈছিল যি পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হ'ল, তেওঁলোকক ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা নহ'ব। মন্দিৰত মূৰ্তিৰ আগত ব্ৰাহ্মণ নিশ্চয় থাকে। গতিকে সেই সময়তে এই ব্ৰাহ্মণৰো আবিৰ্ভাৱ হৈছিল। এয়া হৈছে বিস্তাৰিত বাতৰি। বাস্তৱত ইয়াৰ সৈতেও জ্ঞানৰ সম্পৰ্ক নাই। জ্ঞানে কেৱল কয় – 'মনমনাভৱ'। তোমালোক সন্তানসকলক কোৱা হয়, শিৱ বাবা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা তেন্তে কি কেৱল স্মৰণ কৰিলেই সকলো লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ যাবনে? নহয়! আকৌ পঢ়াও আছে। যিমানই বেছি সেৱা কৰিবা সিমানই উচ্চ পদো পাবা, সিমানই "মুখত সোণৰ চামুচ" (সমৃদ্ধিশালী অৱস্থা) হ'ব। নতুন দুনিয়া তৈয়াৰ হওঁতে, সাল-সলনি হওঁতে সময়তো লাগেই নহয় জানো। বিনাশৰ পিছতে স্থাপনা হ'ব। কলিযুগৰ পিছত সত্যযুগ হ'ব। যদিও ভূমিকম্প আদি হৈ থাকে কিন্তু অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হ'ব। ড্ৰামা সম্পূৰ্ণ হ'ব। এতিয়া আমি পিতাৰ ওচৰত গৈ পুনৰ নতুন

দুনিয়ালৈ আহিম। এই সময়ত আমি এই যন্ত্ৰৰ ব্ৰাহ্মণ হওঁ। শিৱবাবাই 5 হাজাৰ বছৰৰ আগৰ দৰেই বুঢ় যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিছে। এয়া অতি বিশাল যন্ত্ৰ। তোমালোক সঁচা ব্ৰাহ্মণসকলে এই যন্ত্ৰৰ চম্ভাল কৰা। সেই ব্ৰাহ্মণেতো মেটেৰিয়েল (পাৰ্থিৱ) যন্ত্ৰ ৰচনা কৰে। কোনো আপদ আদি আহিবলগীয়া থাকিলে যন্ত্ৰ ৰচে। সত্যযুগত গুৰু আদিৰ প্ৰয়োজন নাছিল। গুৰু ত'ত থাকিব য'ত সংগতিৰ দৰকাৰ হয়। এতিয়া ইয়াততো অনেক গুৰু আছে। ইমান বেদ-শাস্ত্ৰ আদি থকা সত্ত্বেও ভাৰতৰ এনেকুৱা গতি কিয় হৈছে?

তোমালোকে লিখিব পাৰা যে 5 হাজাৰ বছৰৰ আগৰ দৰেই সকলো মনুষ্য কুস্কৰ্ণৰ ঘোৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। নিদ্ৰাটো সকলোৱে কৰে, কিন্তু এয়া হৈছে অজ্ঞান নিদ্ৰাৰ কথা। এনে কোনো গুৰু নাই যিয়ে সংগতি দিব পাৰে। এতিয়া আলোকিত কৰোঁতা কোন? তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - পৰমপিতা পৰমাত্মা অবিহনে আলোকিত হ'ব নোৱাৰে। এতিয়াতো অনেক গুৰু আছে। তথাপিও অমানিশা, দুখী কিয়? সত্যযুগততো সীমাহীন সুখ আছিল। এতিয়া যেতিয়া ভগৱানৰ শ্ৰীমত পোৱা তেতিয়া সুখী হোৱা। ৰাৱণে ভাৰতক পতিত-দুখী কৰি দিলে। পিতাই কয় - এই কাম মহাশত্ৰুক জয় কৰা। পৰিত্ৰতাৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা তেতিয়া নতুন দুনিয়াৰ মালিক হ'বগৈ। গুৰু লোকে কেতিয়াও এনেকৈ নক'ব যে পৰিত্ৰ হোৱা। এতিয়া তোমালোক আলোকলৈ আহিছা গতিকৈ তোমালোকে গৈ সোধা - ভাৰত যি ইমান সুখী আছিল, এতিয়া ইমান দুখী কিয়? তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি়েই দেৱী-দেৱতা হওঁগৈ। সন্যাসীয়েতো তৎক্ষণাৎ ঘৰ-দুৱাৰ ত্যাগ কৰি গুচি যায়। তেওঁলোকৰ বাবে কয় - সন্যাসীসকল পাৱন হয়। তেওঁলোকে এনেকৈ নকয় যে আমি পাৱন হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। তোমালোকৰ কথাই বেলেগ। এনেকৈ নাভাবিবা যে সকলো সন্যাসীয়ে পৰিত্ৰ হৈ থাকে। যেতিয়ালৈকে অৱস্থা মজবুত নহয় বুদ্ধিযোগ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়ৰ ফালে গৈ থাকে। তোমালোকক কোৱা হয় দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যোৱা তেতিয়া কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। তেওঁলোকক যেতিয়া সোধা হয় যে সন্যাস কেতিয়া ল'লে? লৌকিক নাম কি? তেতিয়া ক'ব এইবোৰ কথা নুসুধিবা। কিয় স্মৃতি আনি দিয়া। কোনো-কোনোৱে কৈও দিয়ে আকৌ তেওঁলোকক সোধা হয় যে তুমি লগে লগে সকলোকে পাহৰি গ'লা নে স্মৃতি আহি থাকে? এয়া যাতে জানিব পাৰো যে তুমি কোন আছিল, কেনেকৈ এৰিলা, অকলে আছিল নে সতী-সন্তানো আছিল? তেওঁলোকলৈ তোমাৰ মনত পৰেনে? তেতিয়া কয় - হয়, বহুত সময়লৈকে স্মৃতিত আহি আছিল, বহুত কঠিনতাৰেহে সেই স্মৃতি পাহৰিব পাৰি। নিজৰ জীৱনৰতো স্মৃতিত থাকেই। যদিও আমি শিৱবাবাক স্মৰণ কৰো কিন্তু নিজৰ জীৱন অথবা যি শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছো, সেয়া জানো পাহৰি যাওঁ! কেৱল কোৱা হয় জীৱন্তে পাহৰি যোৱা, এয়া ধাৰণ কৰা। অন্যক স্মৰণ কৰিলে ওলমি থাকিব লাগিব। প্ৰথমে এই কথাবোৰ শুনা তাৰ পিছত নিৰ্ণয় কৰা। জীৱন্তে মৰজীৱা হোৱা আৰু অন্যৰ কথা নুশুনিবা। আমি আমাৰ গোটেই জীৱনৰ কথা ক'ব পাৰো। হয়, এয়া জানো যে এতিয়া এই দুনিয়া সমাপ্ত হ'ব। চেন্টাৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। যিয়ে বাবা-মম্মা বুলি কয় তেওঁলোক ব্ৰাহ্মণ হৈ যায়। এতিয়া পিতাই কয় - হে আত্মাসকল, আত্মাইহে কথা কয়। তোমালোকক সুধিব তুমি কোন? তেতিয়া ততালিকৈ ক'বা - মই আত্মাই পঢ়ো। এই জ্ঞান এতিয়া তোমালোকে পাইছা। তোমালোক আত্মাই এই ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা পঢ়া। আত্মা আৰু শৰীৰ দুটা সম্বা আছে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আত্মায়ে শৰীৰ ধাৰণ কৰে আৰু ত্যাগ কৰে। সংস্কাৰ ধাৰণ কৰে। আমি আত্মাসকল সত্যযুগত পূণ্য আত্মা আছিলো, এতিয়া পাপ আত্মা। এতিয়া এয়া হৈছে অন্তিম জন্ম। পৰমাত্মাৰ যি জ্ঞান আছে সেই জ্ঞান এতিয়া আমাক আত্মাসকলক পঢ়াই আছে। বাকী সকলো মনুষ্য ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ। সেয়া জ্ঞান বুলি কোৱা নহয়। জ্ঞান হৈছে দিন আৰু ভক্তি হৈছে ৰাতি। তোমালোকে সুধিব পাৰা - গীতাৰ ৰচয়িতা কোন আৰু কেতিয়া আহিল? গীতা কেতিয়া লিখা হ'ল? বাবায়ো লিখি থাকে পিছত তাৰ ওপৰত ধ্যান দিব লগা হয়। এনেকৈ বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিলে তেতিয়া তোমালোকৰ উন্নতি হৈ গৈ থাকিব। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা, সন্তানসকলক মালাৰ ৰহস্যও বুজোৱা হৈছে। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে বেহদৰ ফুল তাৰ পিছত দুটি দানা হৈছে ব্ৰহ্মা আৰু সৰস্বতী। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰচনা ৰচা হৈছে। এওঁ হৈছে আদি দেৱ আৰু আদি দেৱী। এয়া ব্ৰাহ্মণসকল আছে যিয়ে স্বৰ্গ বনাইছে সেয়েহে এওঁলোকৰ পূজা হয়। মাজত সেই ৪ (আঠ) দানা, যি সূৰ্যবংশী হয়। বহুত সহায় কৰিছে। জ্ঞান বুদ্ধিত থকা উচিত। এয়াও জানা যে এই যন্ত্ৰত যথায়থ আহতি দিয়া হয়। মাতাসকলৰ উন্নতিৰ কাৰণে বাবাই উপায় উলিয়াইছে। বলিহাৰ হ'লা নহয়, গতিকে পিতাক অনুকৰণ কৰা। গান্ধীকো যিয়ে সহায় কৰিলে তেওঁলোকে অল্পকালৰ সুখ পালে। সেয়া আছিল হদৰ পিতা, এয়া হৈছে বেহদৰ পিতা।

ইয়াত বাবাই সকলো মাতাসকলৰ চৰণত দি দিলে সেয়েহে এওঁ এক নম্বৰত আহি গ'ল। তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, যিয়ে সহায় কৰিব তেৱেই স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। এনেকৈ কোনেও ভাবিব নালাগে যে আমি শিৱ বাবাক সহায় কৰো। নহয়। শিৱবাবেইহে তোমালোকক সহায় কৰে। হেৰ', তেওঁতো দাতা হয়, তোমালোকে নিজৰ কাৰণে কৰা। তোমালোক স্মৃতিত থাকিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা তেতিয়া গুচি যাবা। বাবাই স্বয়ং কয় - মনমনাভব।

নহ'লে বাকী উচ্চ পদ কেনেকৈ পাবা? হিচাপ কৰাতো তোমালোকৰ কাম। কোনেও নাভাবিবা যে মই দিওঁ। এয়া শিৱবাবাৰ যন্ত্ৰ, চলি আছে, চলিয়ে থাকিব।

তোমালোক সঁচা ব্ৰাহ্মণসকলৰ অন্তৰত এইটো আছে যে আমি কেৱল ভাৰততে নহয় গোটেই বিশ্বত পিতাৰ সহায়েৰে নিজৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছো। আমি পুনৰ পৱিত্ৰ হৈ ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলি ৰাজ্য কৰিম। শিৱবাবাৰ মতত চলিলে ভাৰত স্বৰ্গ হৈ যায়। গতিকে এইটো স্মৃতিত ৰাখা যে শিৱবাবাই পঢ়ায়। বাবাই কয় যেতিয়া ব্ৰাহ্মণ হ'ব তেতিয়াহে দেৱতা সম্প্ৰদায়ত আহিবা। বিকাৰত অধঃপতিত হ'লে একেবাৰে সত্যনাশ হৈ যায়। নিজে নিজৰ ওপৰত কৃপা কৰাৰ সলনি অকৃপা কৰে পিছত অভিশপ্ত হৈ যায়। মই বৰদান দিবলৈ আহিছো। কিন্তু শ্ৰীমতত নচলাৰ বাবে নিজকে অভিশপ্ত কৰি দিয়ে, পদ ব্ৰষ্ট কৰি দিয়ে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) বুদ্ধিৰে সকলো পাহৰি যোৱাৰ বাবে জীৱন্তে মৰি যাব লাগে। এজন পিতাৰ পৰাহে শূনিব লাগে। নিজৰ উল্লিতিৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ যাব লাগে।

(2) শ্ৰীমতত চলি নিজৰ ওপৰত কৃপা কৰিব লাগে। সঁচা ব্ৰাহ্মণ হৈ যন্ত্ৰৰ চম্ভাল কৰিব লাগে। পঢ়া ভালদৰে পঢ়ি উচ্চ পদ ল'ব লাগে।

বৰদান: স্মৃতি স্বৰূপ হৈ বিস্মৃতি ত থকাসকলক স্মৃতি দিওঁতা সঁচা সেৱা ধাৰী হোৱা
নিজৰ স্মৃতি স্বৰূপ চেহেৰাৰ দ্বাৰা অন্যক স্মৃতি স্বৰূপ কৰি তোলা এয়াই সঁচা সেৱা। তোমালোকৰ চেহেৰাই
অন্যকো স্মৃতি আনি দিয়ক যে মই আত্মা হওঁ, মস্তকত জিলিকি থকা আত্মা বা মণিকহে যেন দেখে। যিদৰে
সাপৰ মণিক দেখিলে সাপৰ প্ৰতি কাৰো ধ্যান নাযায়, তেনেকৈ অবিনাশী জিলিকি থকা মণিক দেখি
দেহভাৱক পাহৰি যাওঁক, ধ্যান স্বতঃ আত্মা ফালে যাওঁক। বিস্মৃতিত থকাসকলক স্মৃতি আহি যাওঁক -
তেতিয়া কোৱা হ'ব সঁচা সেৱাধাৰী।

শ্লোগান: অৱগুণ ধাৰণ কৰা বুদ্ধিক নাশ কৰি সতোগুণ দিব্য বুদ্ধি ধাৰণ কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!